

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΘ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Α')

Ἀθήνα, 1 τοῦ Γεννάριου 1922

ΑΡΙΘ. 752 (ΦΥΛ. Ι)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΥΡΙΑΞΙΣ : Ἀπάνω σ' ὅσα πέρασαν

Β. ΡΩΤΑΣ : Μπαλάντα

ΜΠΕΤΙΝΑ : Καμὸς

ΛΥΡΑΡΗΣ : Δημοσικό.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ : Ἀνέκδοτα γράμματα πρὸς τὸν
Ντρίνερνιχ (συνέχεια)

Κ. ΑΘΑΝΑΤΟΣ : Γκέλ.

ΦΙΛΗ Κ. ΒΑΤΙΑΗ : Χαρά.

ΑΓΡΟΙΚΟΓΙΑΝΝΗΣ : Ὁ Μπικοντελαίρ καὶ ὁ Χάινε.

ΧΡ. ΜΟΥΙΝΟΣ : Ὁ ρομαντισμὸς τοῦ Φλωμπέρ.

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ : Χριστούγεννα.

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ : Χτύπη ζωή...

Ο ΝΟΥΜΑΣ : Φαινόμενα καὶ Πράγματα.

ΒΟΛΙΩΤΗΣ : Μιά ἐσπερίδα.

ΦΙ Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΣ : Ἡ ἀλλαγὴ τῶν γεωργ. ὀνο-
μάτων τῆς Θράκης.

ΝΤΟΡΑ : Περήφανα ἀρμονισμένοι ἀχοί.

ΘΑΛΑΣ ΑΦΡΟΣ : Περασμένα χειμωνιάτικα.

ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ : Χειμῶνας.

Κ. ΤΡΙΚΟΓΑΙΔΗΣ : Ὁ Στρατηγὸς Ζαΐμης.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ : Νεοελληνικὴ
Φιλολογία.— Ἑνὴ φιλολογία. Ἑνὴ περιοδικά.— Χω-
εῖς γραμμοτόσημο.

ΑΠΑΝΩ Σ' ΟΣΑ ΠΕΡΑΣΑΝ

Ὅπου ρημάδι, χάλασμα, θλιμμένο ἐρημοκλήσι
κι ὅπου δρομάκι σέρνεται, μὲ τὰ σβησμένα ἀχνάρια,
κάτι ἀπὸ μέλα στάθηκε. Καὶ κάτι θὰ μιλήσει.
Θαρρῶ μιά βούλα. Μιά γραφή. Μιά σάυρα στὰ χορτάρια.

Μιά πίστη, ποῦ εἶταν δύσσημη, λιποψυχαίνει στὴν πλίσθα.
Καὶ μιᾶς ἀγάπης τῶναιρο τὸ χαλασμὸ ὁμορφαίνει.
Σβυστὴ γωνιά, τὴ στάχτη σου τρέμει κι' ὁ νοῦς μου, σπίθα.
Πάντα, καιρέ, ἡ λαχτάρα σου μὲ τὴ ζωὴ ν' ἀξάινει !

ὦ ! τῆς ὕδρας συντρίμματα, τὸ χέρι ὁ πόνος τρέμει.
Κοντὰ σου βρύση, κι ἂν δὲν πῶ, μὰ θέλω νὰ ρωτήσω.
Πικρὸ, ὄραχνένιο κέντημα, γιὰγιά μὲ τὴν ἀνέμη,
σὲ στοίχισε ἡ ἀγάπη μου. Στὸ φῶς καὶ λάμπεις πίσω.

Ἀπλὰ ἢ σοφά, μὰ δένονται λαμπρὰ, τὰ ὅσα περνοῦνε
μὲ τὸ σεβάσμιο τᾶγγιγμα τῆς Μοίρας, ποῦ ἴδια ξαίρει
νὰ θανατώνει. Κ' ἐνίωσα οἱ καιροὶ νὰ καρτεροῦνε,
πρὸς τὴν καρδιά μου ἀπλώνοντας τὸ ματωμένο χέρι.

Καμπάνα τῆς παλιᾶς ζωῆς, ἔτσι βαθειά μου φτάνεις,
σὰν κάποιο ν' ἀποχαιρετᾷς κι ἄλλον νὰ κράξεις νᾶρτει.
Λές, ξαίρεις τὸ κρυφὸ ψυχὴ, καὶ τὴ φωλιά σου κάνεις
πάντα στὴ στέγη τὴν παλιὰ, σὰν τὸ πουλὶ τοῦ Μάρτη.

Ἐδῶ τὸ δεῖλι ἀκκούμπησε. Κι ὅλα γλωμιάζουν. Κι ὅλα
στὴν ὄψη παίρνουν τῆς ζωῆς τὸ γέλιο τοῦ θανάτου.
Ἐγειρε ἡ Νιότη. Κ' ἡ αὐγή, γελώντας, ποῦ ἐρροβόλα,
θλιμμένη σκύβει στὸν γκρεμὸ, τὸ φῶς ποῦ ἀδράχνει κάτω.

Φτωχὸ ρημάδι, χάλασμα, παλιὲς χαρὲς μου πλήθεια,
σὰν ἀπὸ σὰς τὸ εἶναι μου. Σὲ σὰς καὶ θάβω πάλι.
Βγαίνει, θαρρῶ, καὶ τὰ παλιά, σὰ λέω, τὰ παραμύθια
καὶ μὲ κοιτάει ἕνα φάντασμα, κουνώντας τὸ κεφάλι.

ΚΥΡΙΑΞΙΣ